

53. Döbrössy József

Emberhalászat

LEVÉLMISSZIÓS Füzetek

No.: 53. Döbrössy József – Emberhalászat

Fundamenta Evangélium Alapítvány

Hargita Árpádné: +36 1 2917330

Emberhalászat

"...egész éjszaka fáradtunk, mégsem fogtunk semmit.

...szakadoz vala az ő hálójuk." (Lukács 5:5-6)

A fenti ígét kis változtatással úgy mondhatnánk: "Egész 1934. esztendőben fáradtunk, mégsem fogtunk semmit." Ne önértzeteskedjen senki sem. Igenis, nem fogtunk, akik nem fogtunk. Pedig mennyit konferenciáztunk, előadásokat tartottunk, vagy hallgattunk, bibliaköröket vezettünk, vallásos cikkeket írtunk, szóval sokat fáradtunk, nagyon elfáradtunk, mégsem fogtunk semmit. Pedig ha Jézus parancsára vetettük ki hálóinkat, szakadozik vala, a halaknak nagy sokasága miatt. Az én hálóm pedig attól szakadozik, hogy ide-oda vonszoltam, csak ijesztgettem vele a halakat, vagy a nagy lyukakon kisiklottak, ha került is bele egy, vagy kettő.

Gyermekkoromban nézegettem a folyónk mellett élő halászok és horgászok munkáját. A horgászok órákon át, félnapokon át ültek a parton, horgaikat figyelve, de arra emlékszem, hogy ünnepnapszámba ment, ha egy valamire való halat fogtak. Pedig még meg is hintették a vízfenéket, ahol horgásztak, kukoricával és más halaknak kedves eleséggel. A halak ezt jóízűen megették s odébbálltak. Sokszor sajnáltam szegény horgászokat, de ha rágondolok most az én sikertelenségemre, - úgytűnik - én is ilyen sajnálatos emberhorgász vagyok, aki várom, hogy majd csak odatéved, ráakad a horgomra egy agyonéhezett hal. Hiába etetgettem, csalogattam őket. Pedig olyan eleséggel is megettettem már őket, amit szeretnek, legalábbis keverve adtam eléjük, minden hiába.

Már minden áldozatra képes lettem volna, talán még arra is, amire az én jó bácsim, aki egyszer megvette a halászoktól a halakat s beletette a tarisznyájába a többi közé s odahaza eldicsekedett a gazdag zsákmánnyal. Mert sokszor még pénzen is, vagy bármi anyagi áldozat

árán is hajlandó lettem volna zsákmányra szert tenni, csak ne maradjon üresen a hálóm, a tarisznyám.

Aztán láttam úgynevezett kerítőhalászokat is, ezek már nem a parton halásztak nem horgásztak egy szál horog mellett üldögélve, s nem várták, hogy a halak a helyükbe menjenek, hanem ők maguk eveztek be a mélyre s messziről bekerítették a halakat. Itt aztán volt gazdag halfogás, alig győzték a partravonni a megtelt hálót.

A horgászokat figyelve, én is kedvet kaptam egy kis halfogásra. Neki is fogtam egy kis horoggal, én azonban úgy gondoltam, meglessem, hol van sok hal s odadobom a horgot. A part közelében csakugyan sok kis hal fickándozott a felszínen, de mintha csak ki lennének oktatta, valamennyi eltűnt, ha én közibük dobtam a legyet. A keresztyén életben is így elriasztottam sokszor az embereket. Odadobtam eléjük a horgot: itt van, faljátok be, térjete meg, most én előttem bizonytságot tesztek. A hívők gyülekezetében is láttam néha, hogy mint egy nagy halastóban, tenyésztik, hizlalják a megtérteket s új lelkek megnyerése helyett csak a régiekkel foglalkoznak.

Minden rossz halászási mód mellett, minden eredménytelen fáradozásunk mellett hallgassuk meg Urunk nyílt parancsát: "Evezz a mélyre!" A mély olyan helyet, olyan munkaterületet jelent, ahol semmi kilátás sem látszik a halfogásra, mert nem látni, van-e ott hal, vagy nincs. A legeredménytelenebbnek látszó emberek között is biztos eredmény vár ránk, ha Jézus küld. Pedig Ő küld, csak hallani kell a szavát. És itt van talán eddigi nagy mulasztásunk. Nem tudunk csendben lenni, hogy hallhattuk volna parancsát. Pedig az iskolában is hallgat mindenki, ha a tanító beszél. A katonák is vigyázz állásban hallgatják végig a napiparancsot. Imádságaink közben is mindig csak mi beszélünk eddig, pedig az Úrnak is lett volna egy-két szava hozzánk.

Ha csendben maradtunk is naponként, nem hagytuk, hogy az Úr végigmondja, amit akar, közbeszólunk. Van olyan tanítványom, akinek ha azt mondom: "Elmégy fiam..." már szalad is, pedig azt sem tudja, mit akartam. Fél útról kell visszakiáltanom. Egy-egy rosszul végrehajtott parancs végzetes lehet, vagy a végrehajtás megismétlését vonja maga után. Van olyan balga gyermek, akit kétszer-háromszor is el kell küldeni valahová, míg megcsinálja a rábízottakat. Krisztussal egyszerre beszélünk nem lehet. Akkor inkább Ő elhallgat.

Kedves Testvéreim! Az 1935. esztendő minden keresztyéni eredménye attól függ, meghalljuk-e tisztán az Úr parancsát. Ne "én" munkálkodjam, ne "én" tegyek bizonytságot, én csak hallgassak. Ha nem tudok, meg kell tanulnom *hallgatni*. Mert így olyanok vagyunk, mint egy indítani nem akaró gép. Forognak a kerekei, már pörkölt szaga van a dörzsöléstől, mégsem indít. "Evezz a mélyre!" Feleljük azt, hogy a Te parancsolatodra, de csakis egyedül **a Te parancsolatodra kivetem a hálót**, és "Szakadoz vala pedig az ő hálójuk. . ."

Az Úr előtt a porba hát

Imádkozóknak serge,

Ha Ő velünk, nincs semmi gát,

Megyünk a győzelemre!

Megjelent a **Mustármag** evangéliumi hitmélyítő folyóirat 1935. évf. januári számában.

Eldugult keresztyénség

Gyomláld ki azért a gonoszt magad közül. (V.Móz.13:5.)

... és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és

nyavalyás és szegény és vak és mezítelen ...

légy buzgóságos azért és térj meg! (Jelenések 3:17,19)

Még a télen történt, hogy eldugult az iskolakályhánk. Kívülről teljesen rendesnek látszott, a rendellenesség csak ott mutatkozott, hogy a füst a csövön keresztül nem a szabadba távozott, hanem a teremben maradt s az orrunkba jött. Mennél jobban raktuk a tüzelővel, annál jobban füstölt. Végül szét kellett szedni a kályhát s egyenként keresztülnézni a csöveken. Ekkor láttuk meg, hogy a könyökcső dugult el, amelyen nem lehetett átlátni.

Kissé furcsának látszik, hogy így nyár derekán kályhacsődugulásról írjon valaki, de nékem nem volt nehéz meglátnom, hogy a saját eldugult keresztyén életemhez hasonlít ez a kályha eset. Szét kellett szedni az életemet s az Ige világosságával átvilágítani, össze kellett törnöm Isten előtt, mikor megláttam, hogy valami titkon takargatott bűn zárta el s akadályozta meg az életem zavartalan működését. Azóta világosan látom, hogy **van valami nagy dugulás a**

keresztvény közösségeink életében. Kívülről nem látni, hol a hiba, csak akik benn vannak, érzik, hogy **mennyire fojt a füst**, aminek pedig a szabadba kellene eltávoznia.

A mi életünk is olyan, mint a kályha, csak talán más az élethivatása. Elakadunk valahol. Nincs meg az életünknek az a boldog, akadálytalan működése, mint amikor a kályha jó huzattal, kellemesen morogva működik s közben melegít. Pedig szakadatlan kapjuk a drága lelki táplálékot s úgy érzem, ebben nincs hiány. A Szentírásen kívül annyi bizonyágtétel, könyv, tapasztalat áll rendelkezésünkre, mégis eldugul az életünk valahol.

Össze kell törnöm az Ige súlya alatt. Alázatosan rá kell világítanom az életemre. Bizonyágot tehetek arról, hogy az Úr megmutatja, hol van a hiba, ha alázatosan kérjük. Csak aztán senki ne rémüljön meg, ne bújjon el a titkolózás sötétjébe, ha meglátja ezt a bűnét. **Teljes világosság kell a nagytakarításhoz.** Mire való a közösségünk, ha nem arra, hogy egymás terhét hordozzuk.

Persze, ijedten kérdezi az ember, mit fognak szólni az emberek, ha én mint vezető, vagy mint régi szövetséges ilyen és efféle dolgokat műveltem. Bizony ki fognak belőled ábrándulni, testvérem, de így van ez jól. **Amíg egy emberre épül fel az a közösség**, vagy az emberek jószágára, nem pedig szeplőtelen Báránnyra, addig úgyis csak fa és pozdorja az alapja, de ha az Úr a fundamentum, akkor az a közösség csakugyan a kősziklára építettett. Valld meg nyugodtan bűnösségedet, ha a Lélek indít rá, ne félj, hogy megbotránkoznak rajtad az emberek, inkább leomlik a válaszfal közted és más lélek között s egyedül úgy segíthetsz a másik küzdő lelken, az Úr adta ezt a drága lehetőséget. "Valljátok meg bűneiteket egymásnak és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok." (Jakab 5:16.)

János már apostol korában mondotta: "Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mibennünk, magunkat csaljuk meg és igazság nincsen mibennünk."(I.Jn. 1:8)

Ne a közösség tagjainak **hamis mértékében** nézzük meg magunkat, hanem a **legtisztább tükörben, az Evangéliumban** s akkor meglátjuk, hogy milyen hamar lehet halálosan nagy bűnt elkövetni.

Lehet kedves testvérem, hogy te azt mondod, nekem nincsenek ilyen, vagy olyan hibáid. Vigyázz, mert hátha rajtad fordul meg a közösség zavartalan élete. Vagy azt mondod: a te bűnöd igazán nem tartozik másra. Hátha a te sötétben maradásodon múlik, hogy az egész közösséget meg lehessen tisztítani az Úrnak.

Az olyan leplezetlen, alázatos, imádkozó lelki közösség, ahol mernek a hívők bűneikről beszélni, le fogja azután vezetni, el fogja távolítani az égési, bomlási termékeket s újra visszaáll az élet rendes működése s nem fognak bennünket megfojtani a magunk s mások rejtegetett s mégis nyilvánvaló bűneinek a füstje. Mint a kályhacsövet, meg kell üresítenem magamat s szüntelen éreznem kell, hogy ha Isten rámtekint, mindig csak egy halálravaló bűnt lát. A kegyelem ott van, hogy Ő mindig Fiára néz előbb s úgy ítélkezik felettem. Ha Pál apostol beismerte, hogy: "Oh én nyomorult ember", - ne vonakodjunk mi beismerni. Közösen harcolni mindig könnyebb volt, mint egyedül.

Ha engedjük a Léleknek s egyenként megvalljuk bűneinket egymásnak is, akkor arra a csodálatos megállapításra jutunk, hogy "mindnyájan vétkeztünk és szűkölködünk Isten dicsősége nélkül." (Róma 3:23.) Magamban sohasem leszek tisztább, a győzelem Jézus élete bennem.

Naponként felölteni a hit fegyvereit s naponként megújulni az Ige által. Miért hordoznánk tovább azt a terhet, amelyet a mi Urunk Jézus Krisztus már egyszer magára vett.

Megjelent a **Mustármag** evangéliumi hitmélyítő folyóirat 1935. évf. júliusi számában.

Keresztelő János nagysága

"Nem született még asszonytól nagyobb ember,

mint Keresztelő János".Mt.11:11.

Sokat foglalkoztatott, hogy mi lehetett az oka az Úr Jézus eme ritka megállapításának, amíg kikristályosodott előttem a nagy prófétának a mi számunkra is példaértékű **három jellemvonása**.

Az első jellemvonása:

Nagyon **kevés szál kötötte ehhez a földi világhoz**. Igaz ugyan, hogy még születése előtt betöltötte a Szentlélek, és olyan nevelést kapott, hogy ez teljes erővel odahajtotta őt az isteni prófécia beteljesedéséhez. Ízig-vérig Isten szolgája volt, de ettől még lehetett volna földi célokat is kitűznie, mint az életben számos példát látni erre. Hányszor látunk komoly keresztyén embereket, akiknél megtörik a Lélek ereje, és elhajolnak, mint Démás, e jelenvaló világhoz ragaszkodván, vagy Sámson, akit Delila térített el csodálatos életcéljától. Keresztelő

János az élet közönséges dolgaival, az *evéssel, ivással, ruházkodással, lakással* vajmi keveset törődött. Ezek úgy ráadásképpen megadattak neki. Bennünket pedig lekötnek, igen sokszor megkötöznek ezek a dolgok. Szeretünk divatosan öltözködni, azt gondoljuk, hogy nagyobb nyomatéka van a bizonyágtételünknek, ha jólöltözöttek vagyunk "ruhatisztesség" jeligével. Micsoda kínokat állnánk ki, ha teveszőrcsuhában, egy bőrövvvel megerősítve kellene kiállnunk prédikálni. És itt nem is beszélünk még a kínosan berendezett és a lehető legkomfortosabb lakásról. A természetadta sáska és erdei méz egyhangú ételeket a mi életrendünk messze-messze felülmúlja.

Ne higgyük azonban, hogy a karthauzi barátok életmódjának akarok propagandát csinálni, de jó volna, ha az életmódunkat, a célkitűzéseinket úgy rendeznénk és állítanánk be, hogy a "mit együnk, mit igyunk, mivel ruházkodjunk" kérdések nem kapnának a lelki szolgálatoknál nagyobb hangsúlyt. Mi csak tegyük a magunk dolgát, jobban mondva az Úr dolgát, a többit jól tudja a mi Mennyei Atyánk.

A második fő jellemvonása:

Tudott felemelkedni, és ott maradni. **Nem ártott meg neki a nagy magasság, ahová az Istennek való engedelmessége juttatta.**

Nehezebb ugyanis megmaradni a magasságban, mint lent, a mélységben. Eszembe jut a második világháború előtti időből egy atyai jóbarátom és testvérem hányszor emlegette ismerőseit, kollégáit, akik komoly keresztyének voltak, és egy rendkívüli felemelkedés, egyetemi tanári kinevezés stb. teljesen átformálta őket, nem egy a Krisztust is megtagadta. Kiváló diákszövetséges vezető elért egy tudományos fokozatot és nem ismerte meg többé, sőt letagadta régi hittestvéreit. A nagy dicsőség könnyen megvakítja, sokszor megőrjíti az embereket. Nos hát az én előbb említett atyai hívő testvérem és barátom is megszédült, amikor magasra emelkedett, és maga teremtett magának emberi ésszel kiagyalt, de a Bibliával nem egyeztethető tanokat.

Keresztelő János a magasságban is **megmaradt egyszerű, alázatos embernek**. Amikor egész Júdea és országa nagyrésze valósággal a lábai előtt hevert, a nagyhatalmú királyt megintette bűnei miatt, a hatalmaskodó, gőgös farizeusok is rettegve lesték szavát és kérdezték : Mit cselekedjünk? Ő pedig szent ítélettel mérges kígyók, viperák fajzatainak nevezte őket. Mikor

más régen megszedült volna a hatalomtól, ő alázatosan megvallotta, hogy nem én vagyok a Krisztus, én még arra sem vagyok méltó, hogy saruja szíját megoldjam.

Mennyire különbözik ez a magatartás a mienktől, akik szívesen dicsekszünk azzal, mennyien megtértek a prédikálásunkra, holott a megtérés Isten csodálatos munkája. És milyen kevésbé járja át a szívünket az a könnyáztatta öröm, hogy az Úr Jézus érdeméért még az én nevem is fel van írva a mennyek országában.

Assisi Ferenctől megkérdezték egyszer, hogy mik a legfőbb jellemzői a hívő embernek. Ő így felelt: A keresztyén ember fő jellemvonásai: 1. az alázatosság, 2. az alázatosság, 3. az alázatosság. Chambers Oswald skót evangélista a *Krisztus mindenek felett* c. igehirdetés sorozatában azt mondja, hogy a Szentlélek vezetése alatt álló embernek egyetlen tudatos tapasztalata a teljes értéktelenség érzése. Kálvin János életének jelige: Soli Deo Gloria, Egyedül Istené a Dicsőség.

Tanuljuk meg hát Keresztelő Jánostól, hogyan kell viselkednünk fent a hegyen, a sikerek, a *keresztyén eredmények magaslatain*, és ne vegyük el Istentől a dicsőséget, mert veszélyes dolog. Én vagyok az Úr, ez a nevem és dicsőségemet másnak nem adom (És.42:8)

A harmadik jellemvonása:

Tudott alászállni. Mi nagyon szeretünk felemelkedni, élvezzük, ha *mélylelkűnek* tartanak az emberek, örülünk, ha sikerülnek a földi dolgaink, de nem tudunk alábbszállni. Pedig **Keresztelő János világosan látta, hogy Jézusnak kell növekednie, neki pedig alább szállnia.** Ez a hívőkre is kötelező érvényű törvényszerűség.

Alább kell szállnunk, le egészen a földre. Mi pedig ezt nem szeretjük. Ha valami baj, betegség ér, rendszerint váratlanul, jajveszé-kelek, sirámokat mondunk. Az Úr Jézus is megmutatta, hogyan kell alább szállni, nekünk is ez az egyetlen lehetőségünk. Ha mi emelkedünk, az Úr Jézusnak kell alászállnia, mint a gyermekek a mérleghintán. Drága, értékes szolgálói az Úrnak szinte valamennyien megtanultak alább szállni. Keresztelő János élete és vére sem volt vereség, hanem drága magvetés, amiből sokan nyerhettünk áldást, amiről csak odafent fogunk tiszta képet kapni.

"Majd úgy uralkodik s nyer lelkem égi trónt,

Ha Néked hódol a porig, ha mindenről lemond.

Vész és vihar között úgy áll végig híven,

Ha kebleden jól kikötött s mindvégig ott pihen"

391.Hallelujah 1994.

Magunkra aggatott kegyesség

"Tudok cselekedeteidről (tudom a te dolgaidat)...

de nem tudod, hogy ?..." (Jel 3:15,17 - laodiceai gyülekezet)

Ennek a fejezetnek a mondanivalója nemcsak közösségi, hanem egyben egyéni életünkre is vonatkozik.

Ezért érdemes úgy olvasni, hogy itt rólam és csakis rólam van szó. Az Úr Jézus azt mondja, hogy Ő tudja az én dolgaimat. De azt is megkérdezi, hogy én tudom-e? Rettenetes dolog, ha valaki azt hiszi, hogy ismeri az utat, és nem igaz, mert beletéved a mocsárba. Rettenetes az is, ha egy orvos azt hiszi magáról, hogy tud gyógyítani és borzalmas melléfogásai miatt emberek élete és egészsége forog halálos veszedelemben. Vagy, ha egy felelős államférfi nincs tisztában a saját tájékozatlanságával és úgy akar irányítani. Láttam egyszer egy fiatalembert, aki nézte a mélyvízbe fejest ugrókat és azt gondolta, hogy ő is ugyanolyan könnyen tud fejest ugrani. Kis híján belefűlt a Dunába. Valaki egy nagy budapesti konferencián odaült az orgona mellé és azt gondolta, hogy tud játszani. Borzalmas disszonanciák keletkeztek ebből, míg végre valaki benyúlt a karjai között az orgonához és valahogy átvette az ének vezetését.

De még ennél is fájdalmasabb dolog, ha valaki csak úgy magára aggat bizonyos keresztyéni cselekedeteket, szavakat, magára aggat egy ***kellemesnek látszó lelki ruhát***, egy kegyességi formát és azt hiszi, hogy Isten és az emberek boldogok ennek láttán. Soha még nem tudott az ilyen ember igazi nehézségeket leküzdeni, eredményeket elérni, csupán lagymatagon, lágymelegen bandukolt a többi hívő után. Akinek olyan lelki igénye van, hogy ***divatosnak látszó lelki ruhát*** aggasson magára, óhatatlanul is lenézi a fiatalabb hívőket, és nem is veszi észre, hogy ebben a lelkiségben mekkora lelki gőg uralkodott el rajta. Pedig olyan ez a dolog, mint azoknál a bennszülött néger asszonyoknál, akik tűhegyesre csiszolják metsző fogaikat, és lenézik azokat, akik nem ismerik el az ő csodálatosnak hitt szokásaik "szépségét".

Miért mondja Jézus, hogy "tudom a te dolgaiddat"? - ami azt is jelenti, hogy Őt nem vezeti félre a külső látszat.

Milyennek látja az Úr Jézus az én lelki ruhámat? - Rongyosnak! Az én szemeimet? - Vaknak! Az én lelki ítélőképességemet? Semmitérőnek! Az én lelki kincseimet? Koldushoz méltónak! Ennek e kemény leleplező dorgálásnak egyetlen célja, hogy mi is, te is, én is olyannak lássuk magunkat, amilyenek a laodiceaiakhoz írt levélben mutatja az Úr. Vagy talán úgy gondolod, rád nem vonatkoznak ezek a kemény szavak kedves testvérem? Te már régen túl vagy ezeken? Neked már van makulátlan fehér ruhád, tisztánlátó szemed. Neked nagy és maradandó eredményeid vannak az Úr munkamezején? Mid van amit nem kaptál volna?

De ha az Úr lemeztelenít, akkor mivel lehet betakarni a mi lelki nyomorúságunkat? Talán a lelki munka frontján elért eredményeinkkel? Semmiképpen nem. Az utolsó ítéletkor ***nem hivatkozhatunk arra, hogy mi az Úr munkájában kimagasló eredményeket értünk el.*** A mi nyavalyás, mezítelen és koldus voltunkat csak azzal lehet betakarni, amit az Úr a vére árán szerzett. Egyes-egyedül csak a Tőle kapott szemgyógyító írral lehet a lelki vakságunkat meggyógyítani. Csak vére árán, bocsánata birtokában kaphatunk tőle olyan szeretetet, amit érdemes tovább adni, ami nem ránk aggatott emberi szeretet. És csak a Tőle kapott fehér ruha, az önfeláldozó szeretet értékes az Ő szemei előtt.

"Aki győz annak megadom..." Mi felett kell győznünk? A bűn felett? Nem. A saját erőnkkel hiába is harcolunk a bűn ellen. Egyedül Ő tud csak a bűn felett győzni, egyedül Őtőle kaphatunk erőt a bűn legyőzésére. ***Nekünk az ellen a rossz hiedelem ellen kell győznünk, hogy magunktól is képesek vagyunk neki tetsző keresztyén életet élni.*** Hogy bizonyos ügyeskedéssel, szorgalommal, mások utánzásával is jó eredményeket tudunk elérni.

Az Úr Jézus kemény, ítélő szavai után azért üzen, mert Ő együtt akar vacsorálni velünk. ***Ha beengedjük nem mi fogjuk Őt megvendégelni, hanem majd Ő vendégel meg minket.*** Majd Ő felöltöztet fehér ruhába, az üdvösségnek fehér ruhájába. Majd Ő cselekszik. Arra vár, hogy elismerjük lelki szegénységünket, hogy meggazdagíthasson, és ezt az erőltetett, izzadságszagú keresztyénységünket átváltoztatja eredményes, az Ő országára nézve hasznos lelki életté.

A világi életben a "katonai jellegű egyének" egy-egy nyilvános ünnepen teleaggatják magukat különféle kitüntetésekkel, még azok is, akik soha nem voltak harctéren. Nekünk nincsen semmi érdemünk, ***nincsenek érdemrendjeink.*** Ha valaki azt hiszi, hogy van, arról majd

kiderül, hogy nincs is számontartva. **Saját magára aggatott önkítüntetések.** Amiről nem is tudunk, az lesz az elismerésünk, a lélekből fakadó cselekedetek, **"Mert éheztem és ennem adtatok, szomjaztam és innom adtatok, jövevény voltam és befogadtatok..."** ezek lesznek az érdemrendjeink, amiket Ő számontart és megjutalmaz érte.

Sok évtizeddel ezelőtt az Úr Jézusnak egy drága igehirdetője *Thuróczy Zoltán* prédikálta egy győri templomban: Csak az a mienk, amit neked adunk Uram. A győri CE szövetség vezetője volt ő, az általam ismert egyik legalázatosabb hívő ember, akinek a csodálatos prédikációjára most visszaemlékezem, aki nem saját, hanem az Úrtól tanult alázatos, egyszerű, mindenki számára hozzáférhető szeretetével drága, világító lámpása volt Urunknak.

Összegezve: Tudomásul kell vennünk, hogy mi magunktól fogva valamennyien vakok, mezítelenek, nyavalyások, nyomorultak és szegények vagyunk. Bennünket sem a földi életünkben, sem az utolsó ítéletben **nem igazolhatnak cselekedeteink, az Ő nevében tett csodák, csak az Úr Jézus Krisztus érettünk kiontott vére.** (Mt. 7:22) Ha valami jót kívánhatunk magunknak, az csak az lehet, hogy olyannak lássuk magunkat, mint a Jel.14:1-ben van leírva, **"akiknek homlokára az Ő neve és az Ő Atyjának neve volt felírva."** Lagymatag keresztyénségünket ne a magunk csinálta kegyességre alapozzuk, hanem egyedül az Úr Jézus vérére, az Ő drága áldozatára. Ő és csak egyedül Ő adhat nekünk igazi hívő cselekedeteket. Vegyük magunkra az Ő ítéletét örömmel, mert Ő csak így jön be az életünkbe. Csak így valósul meg a Jelenések könyve drága prófétai látása: **"Méltó vagy Uram."** Én nem vagyok méltó!

Nem mi mentünk hozzá, hanem Ő jött be hozzánk, hogy velünk vacsoráljon és bővülködővé tegye a mi elszürkült életünket, hogy megtanuljuk, hogy **"az én Istenemmel a kőfalon is átugrom."** (Zsolt 18:30)

A Bethánia CE Szövetségünk piliscsabai háza, a Lelkiszolgálat Háza felépítése sem a mi ügyünk, hanem az Övé, csak ámulunk majd, hogy mit tud Ő alkotni a semmiből. Nem a pénzünket, hanem a hitünket kell megszorítani. A sareptai özvegy hitét kérjük el mi is, hogy megtanuljunk Benne bízni. Nem tudjuk, hogy mit hoz ránk a holnapi nap, de bízunk Krisztusunkban, mert Ő győzedelmes Úr és néki adatott minden hatalom mennyen és földön.

1995.

A másság elviselése

"Elszenvedvén egymást szeretetben" Ef.4:2

Sokféle hívő keresztyén csoport van a világon, amelynek tagjai megegyeznek abban, hogy Jézust Megváltónak, Üdvözítőnek tartják. De míg az egyik a felnőtt-keresztséget hisz, a másik a gyermek-keresztséget hirdeti. Egyik a cselekedetek oldaláról közelíti meg a békességre jutást, a másik a szombat megünneplését üdvkérdéssé teszi.

Egy szombatista atyafi azt mondotta nekem, hogy Isten őneki kijelentette, hogy mi valami rettenetes kárhozattá jutunk, mert nem a szombatot ünnepeljük. Sok hívő irányzat megegyezik abban, hogy **csak a maga elit gárdáját tartja az üdvösség örökösének**.

Pedig az Úr Jézus nem erre tanít bennünket. Ő még a bűnös nőben is meglátta, milyen sokat ér az az alázat, amit a drága kenettel való megkenés fejezett ki. A **kananita asszony hitét** mindenek példájává avatta. A **samáriai asszonyt**, akivel mi nem biztos, hogy szóbaálltunk volna, rövid idő alatt **minden idők legeredményesebb misszionáriusává tette**. Júdást is eltúrta, neki is kiadta az utolsó vacsorát. És sorolhatnám. Avagy Isten nem ezt tette a csaló Jákóbbal, amikor az Ézsau haragja elől menekült? Isten örök szövetséget ígért neki álmában. Ő azt látta, aki majd Jákóbból lesz, ha Ő kézbeveszi és megneveli. Mi szeretnénk, ha a Bethánia CE Szövetség a nevéhez és múltjához méltóan növekedne. De ha egy idegen közénk jön, nem **madárijesztőhöz méltóan bánunk vele** és lezárt kört képezünk magunk körül, amit az illető nem tud áthágni? Egy evangélikus igehirdető prédikálta egyszer, hogy nekünk - elsősorban nekem - **madár etetőnek kell lennem**, nem elriasztanom, hanem megnyernem atyámfiát Krisztus számára, Aki rövid idő alatt sokkal eredményesebb hívőt tud belőle alakítani, mint én vagyok.

Stanley Jones - Krisztus a világ országútján című könyvében említ egy frissen megtért hatalmas erejű négert, aki úgy akart bizonyosságot tenni, hogy megkérdezett egy embert, hisz-e Jézus Krisztusban. Mikor az illető nemleges választ adott, megragadta őt és egy mély kút fölé tartotta. Azonnal elengedlek, ha nem vonod vissza véleményedet **"Mi is - mondja Stanley - a kárhozattá mélységei fölé tartjuk azt, aki nincs velünk maradéktalanul egy véleményen"**.

Sokan ismerik **Müller Györgyöt**, aki egyedülállóan, több ezer gyermeket hitből és imádságból tartott el. Mégis voltak hívő kortársai, akik veszedelmes tévelygőnek tartották és képesek lettek volna őt akár megölni is.

Kálvin János azt mondta: **"Egyéni tévelygéseink választanak el bennünket egymástól."**

Nehéz Károly, a felvidéki lelki ébredés Istentől kijelölt vezére azt mondta: "Egy virágos parkban nem minden virágág egyforma, hanem vannak négyzetalakúak, téglalap formájúak, oválisak stb. De az a fontos, hogy a különböző parcellákban lévők **ne ugassanak egymásra, mint kutyák** a sövény mögött!"

Megkérdeztem magamtól, mért neheztelek hitetlen ismerőseimre, hisz Isten Saulusból Pált teremtett, minden szemináriumi oktatás nélkül és Anániásnak megmondta, hogy megmutatja, mennyit fog az ő nevéért szenvedni, még ha tegnap üldözte is a keresztyéneket. És a hívő testvéremre mért neheztelek? Hisz Krisztusban ő is tökéletes.

János apostol első levelében (3:14-15) azt mondja **"aki nem szereti az ő atyjafiát, a halálban marad, aki pedig gyűlöli, mind embergyilkos"**, veszélyezteti saját örök életét. Ezek nem üres játékszabályok, hanem vérre menő hitbeli megállapítások.

Krisztus főpapi imádságában sokszor imádkozott azért, hogy az övéi mindnyájan egyek legyenek.

Különböző vastárgyakat **össze lehet kapcsolni** egymással, de **egybe is lehet kovácsolni** erős ütésekkel. **Össze is lehet olvasztani**, nagy hőfokú tűz erejével. Az Úr szeretne bennünket egygyé tenni **nagy próbák tüze nélkül, szelíd, szerető szóval, a Szentlélek erejével**. Kérjük, akarjuk, gyakoroljuk az eggyélélt! Megadta hozzá az eszközöket a mi Urunk. Az apostol így fejezi ki, hogy szenvedjétek el egymást szeretettel. Ne várjam, hanem adjam a szeretetet.

Természetesen megvan a veszélye annak, hogy bárányok helyett ragadozó farkasok színlelik be magukat a gyülekezetünkbe. Ezért van szükség az imádkozásra és a vigyázásra. De mindenképpen túl kell tennünk magunkat az idegenkedésen és szeretetre van szükségünk egymás elhordozására. És mindenek felett az alázatosságra, **egymást különbnek tartván magunknál**. Isten a legkisebbekből formálja gyakran a legértékesebb tagokat. Milyen csodálatos dolog a gyülekezet egysége a Lélek által. Mennyi erő, mennyi vigasztalás van a testvéri közösségben. *Nehéz Károly* mondta: "nem baj, ha nagy hideg van, ha van elég tüzelőnk". A szeretet hatalmas erő és Isten azért adta a szeretetet, hogy könnyebbé tegyük vele és általa egymás életét. Akinek nincsen, kérje hittel, semmit se kételkedve. Ez a Jakab 1:5-ben levő ígéret nemcsak a bölcsességre vonatkozik, hanem a szeretetre is.

Mely minket egyesít, Szent a kapocs nagyon,

A testvérszívek kapcsa itt, Az égivel rokon.

Atyánk elé együtt Öntjük forró imánk,

Közös bennünk a bú s az üdv, Remény s cél egyaránt.

Megosztjuk ami fáj, S mi terhet aki visz,

Egymásért gyakran folydogál A részvét könnye is.

Feloldva a szívek bú, gond és bűn alúl,

A hű baráti szeretet Leszen örökre úr.

128.Hallelujah.

1996.